

Senā Roma

Senā Roma mūsdienu eiropiešiem ir devusi vērtīgu mantojumu: politisko partiju cīņas, cirka izrādes, latīņu alfabētu, jaunā gada sākumu 1. janvārī, prasmi būvēt daudzdzīvokļu ēkas un ceļus.

Senā Roma nodibināta 753. g. p.m.ē. Visas pilsētas cēla pēc viena plāna. Apdzīvotās vietas ar Romu savienoja akmeņiem klāti ceļi. Tāpēc arī līdz mūsdienām ir saglabājies teiciens “Visi ceļi ved uz Romu”.

6. gs. p. m. ē. Romā tika nodibināta republika, kur augstākā vara piederēja tautas sapulcei. Tautas sapulce balsoja par likumiem, ievēlēja amatpersonas, pieteica karu un slēdza mieru. Tautas sapulcē piedalījās visi pieaugušie romiešu vīrieši – pilsoņi. Romas republikas laikā pierakstītie likumi veidoja pamatu vēlākajai Eiropas tiesību sistēmai.

Visvairāk Romas republikā nodarbojās ar zemkopību. Romieši tāpēc arī daudz karoja, lai iegūtu vairāk zemes. Romas iedzīvotāju labklājību nodrošināja preču ieviešana no provincēm, kā arī tirdznieciskie sakari ar Ķīnu, Indiju, Baltijas jūras piekrastes tautām.

31. g. p. m. ē. iezīmēja republikas beigas un impērijas sākumu. Oktaviāns Augusts kļuva par imperatoru un tautas sapulce zaudēja savu nozīmi. Romas impērija veidojās daudzu gad-simtu garumā. Valstī tauta dzīvoja bailēs, jo romiešos zuda pārliecība par nākotni, sākās kul-tūras pagrimums.

Senie romieši grieķu Olimpa dieviem deva savus vārdus. Romiešiem nebija pašiem savu mītu par dieviem. Pēc jaunu zemju iekarošanas un pievienošanas impērijai romieši iepazīna arī citus dievus un citas reliģijas. Mūsu ēras 4. gs. beigās kristietība kļuva par Romas impēri-jas vienīgo reliģiju.